

ORIGINAL RESEARCH PAPER **Marine Science**

Environmental Impact Assessment in Areas beyond National Jurisdiction

Kowsar Firouzpour^{1,*}

¹ Department of Law, University of Tehran, Tehran, Iran

ARTICLE INFO

Article History:

Received: 2020/09/11

Revised: 2020/11/28

Accepted: 2020/12/27

Keywords:

Environmental impact assessment

Biodiversity

Low of the sea

Areas beyond national jurisdiction

New binding instrument

*Corresponding author:

kosar.f1990@gmail.com

ABSTRACT

The destructive effects of activities such as illegal and unreported fishing, pollution of the marine environment and resource exploitation have led to increasing concern for the health of the oceans. Nowadays, human activity in the seas is not limited to areas under national jurisdiction but extends to areas beyond national jurisdiction, in addition, science and technology cause to emerge new activities in these area. Therefore, planning and implementation of environmental and eco-based management plans is a critical issue. Preventing environmental damage is one of the principles of international environmental law that is made possible through environmental impact assessment. The incorporation of Environmental Impact Assessment (EIA), which is rooted in international and regional documents, into the binding international agreement is a tool that assists the international community in the conservation and sustainable use of marine biodiversity.

NUMBER OF TABLES

0

NUMBER OF FIGURES

0

NUMBER OF REFERENCES

22

ارزیابی اثرات زیست محیطی در مناطق دریایی خارج از حوزه صلاحیت ملی

کوشر فیروزپور^{۱*}^۱ گروه حقوق، دانشگاه تهران، تهران، ایران

اطلاعات مقاله

تاریخ دریافت: ۲۱/۶/۱۳۹۹

تاریخ بازمینی: ۸/۹/۱۳۹۹

تاریخ پذیرش: ۷/۱۰/۱۳۹۹

واژگان کلیدی:

ارزیابی اثرات زیست محیطی

تنوع زیستی

حقوق بین الملل دریاها

مناطق خارج از حوزه صلاحیت

ملی

موافقتنامه الزام آور جدید

*نویسنده مسئول

kosar.f1990@gmail.com

چکیده

اثر مخرب فعالیت های نظیر ماهیگیری غیرقانونی و گزارش نشده، آلودگی محیط دریایی و بهره برداری از منابع، منجر به نگرانی فزاینده در باب سلامت اقیانوس ها شده است. در عصر حاضر فعالیت های بشری در دریاها محدود به مناطق تحت صلاحیت دولت ها نیست بلکه به مناطق خارج از حوزه صلاحیت ملی نیز تسری یافته است و علاوه بر این علم و فناوری زمینه فعالیت های نوظهور را در این مناطق فراهم می کند. ازین رو برنامه ریزی و اجرای طرح های زیست محیطی و مدیریت بر مبنای زیست بوم مساله حیاتی است. در این میان پیشگیری از آسیب های زیست محیطی یکی از اصول حقوق بین الملل محیط زیست است که از طریق ارزیابی اثرات زیست محیطی، امکان پذیر است. درج ارزیابی اثرات زیست محیطی که ریشه در اسناد بین المللی و منطقه ای دارد، در موافقتنامه بین المللی الزام آور جدید منضم به کنوانسیون حقوق دریاها، ابزاری است که به جامعه بین المللی در حفاظت و استفاده پایدار از تنوع زیستی دریایی کمک می کند

مقدمه

۱. چارچوب حقوق بین الملل برای ارزیابی اثرات زیست محیطی در

مناطق خارج از صلاحیت ملی

ارزیابی اثرات زیست محیطی به عنوان عنصر کلیدی در ابزارهای حفاظت از تنوع زیستی و کاربرد آن در فعالیت هایی که محیط زیست دریایی را تحت تاثیر قرار می دهد، در بسیاری از اسناد بین المللی، بیانیه های دولت ها، سازمان های بین المللی و تصمیمات دیوان های بین المللی آمده است.^۲ هرچند در مناطق خارج از صلاحیت ملی بسیاری از این اسناد، به جای مقررات اجرایی دقیق تعهدات کلی اکتفا می کنند.

۱.۱. اسناد جهانی

کنوانسیون سازمان ملل متحد در حقوق دریاها کنوانسیون ۱۹۸۲ حقوق بین الملل دریاها، دولت های عضو را متعهد کرد تا اثرات بالقوه فعالیت های تحت صلاحیت یا کنترل خود که ممکن است منجر به آلودگی اساسی، تغییرات مهم و مضر بر محیط زیست دریایی شود را ارزیابی کنند. اگرچه تعهد کلی به ارزیابی اثرات زیست محیطی برای فعالیت هایی با تاثیر منفی بر محیط زیست دریایی، در حقوق بین الملل عرفی و معاهده ای به خوبی درج شده اما اجرای این تعهد برای مناطق دریایی خارج از حوزه صلاحیت ملی در بخش های مختلفی مطرح شده است. هیچ موافقتنامه بین المللی جامعی وجود ندارد که تعهد مندرج در ماده ۲۰۶ کنوانسیون حقوق دریاها، مبنی بر ارزیابی اثرات بالقوه فعالیت های تحت صلاحیت و کنترل دولت ها را در مناطق خارج از صلاحیت ملی در نظر گیرد. تعهدات کنوانسیون حقوق بین الملل دریاها وسیع هستند و تمامی بخش های محیط زیست دریایی را در بر می گیرند اما پیش شرط های دقیق و جزئی برای ارزیابی اثرات زیست محیطی در مناطق خارج از صلاحیت ملی را ندارند. دولت های عضو موظف اند گزارش های ارزیابی خود را برای سازمان های بین المللی صالح منتشر کنند اما این که کدام سازمان صلاحیت رسیدگی دارد، مشخص نیست و زمانبندی برای تهیه گزارش نیز تعیین نشده است. همچنین تعیین سازمانی برای مناطق خارج از صلاحیت ملی تحت کنوانسیون نیز دارای مشکل است چرا که هیچ رکن جهانی مسئولیت جامع بر حفاظت از محیط زیست دریایی در مناطق خارج از صلاحیت ملی ندارد. مقام بین المللی بستر دریا در حمایت از محیط زیست در بهره برداری از بستر دریا در منطقه، قدرت کامل دارد اما این حکمرانی پیشرفته زیست محیطی بر بستر دریا واقع در مناطق خارج از صلاحیت ملی متفاوت از قدرت حمایتی زیست محیطی آب های سطح دریای آزاد است. به همین دلیل چنین تعهدات کلی برای ارزیابی اثرات زیست محیطی باید در سایر اسناد حقوق بین الملل مورد توجه قرار گیرد.

- اهداف و اصول برنامه محیط زیست سازمان ملل متحد

امروزه گستره فعالیت های انسانی موثر بر محیط زیست دریایی به سرعت در حال افزایش است. استفاده از اقیانوس ها نظیر دریانوردی و ماهیگیری تشدید یافت در حالی که طیفی از استفاده های جدید نظیر بهره برداری از مواد معدنی، اکتشاف زیستی و تولید انرژی در حال رشد است. تهدیدهای احتمالی به اقیانوس ها به دلیل فعالیت های انسانی افزایش یافت و آلودگی ها، افزایش ماهیگیری و رویه های مخرب ماهیگیری خطرانی را برای زیست بوم های دریایی آسیب پذیر و منابع دریایی غیرزنده به وجود آورد. اغلب فعالیت های دریایی در حالی انجام می شوند که اثرات طولانی مدت آن بر مولفه های تنوع زیستی دریایی مشخص نیست. از این رو ارزیابی اثر فعالیت های انسانی بر محیط زیست دریایی حائز اهمیت است. ارزیابی دریایی نسبت به خشکی، چالش های بسیاری دارد. بسیاری از این تفاوت ها ناشی از ماهیت چند بعدی محیط زیست دریایی است که دارای عمق زیاد، فشار و فقدان نور در مناطق عمیق است (UNEP/CBD/EWEIAMA/2,2009). سایر مشکلات مرتبط به نرخ رشد ضعیف بسیاری از ارگانیسم های دریایی است که در بازتوانی آنان تاخیر ایجاد می کند. علاوه بر این، طیف وسیعی از چالش ها در ارزیابی اثرات فعالیت هایی که در محل های دور از خشکی رخ می دهد، به دلیل امکانات ضعیف وجود دارد. (Ibid) در حالی که ساختارهای حکمرانی برای تسهیل ارزیابی های زیست محیطی در مناطق دریایی واقع در حوزه صلاحیت ملی نزدیک به ساحل وجود دارد اما چنین ساختارهایی در مناطق دریایی خارج از حوزه صلاحیت ملی همچنان در حال ایجاد است. در ابتدا لازم است گستره جغرافیایی مناطق خارج از حوزه صلاحیت ملی تبیین شود. واژه خارج از صلاحیت ملی^۱ در کنوانسیون حقوق دریاها در مورد بستر بین المللی دریایی استفاده شد جایی که بستر اقیانوس و منابع معدنی آن میراث مشترک بشریت هستند (UNCLOS preamble). بنابراین خارج از حوزه صلاحیت ملی مناطقی از دریا هستند که در محدوده صلاحیت و حاکمیت دولت ساحلی قرار نمی گیرند؛ جایی که دو چارچوب صلاحیتی متمایز به نام دریای آزاد (بخش هفت) و نظام حاکم بر منطقه (بخش یازده و ضمیمه سوم) تحت کنوانسیون اعمال می شوند. با وجود چنین چالش های مهمی، سازمان های جهانی، منطقه ای و دولت های ملی برخی ساختارهای حکمرانی را برای تعیین میزان اثر فعالیت های انسانی بر محیط دریایی در نظر گرفتند که شامل سندهای الزام آور قانونی در سطح جهانی، منطقه ای و قانونگذاری در سطح ملی است. در این بخش می خواهیم حقوق بین الملل موجود، چارچوب های خط مشی برای ارزیابی زیست محیطی، خلاهای موجود و اقداماتی که باید در بخش های دریایی برای ایجاد یک معیار جامع ارزیابی اثرات زیست محیطی صورت گیرد را مورد بررسی قرار دهیم.

Authority's Regulations for exploration contractors, Cases of international tribunals include GabcikovoNagymaros Project (Hungary/Slovakia) (1997) ICJ Rep 7, para. 141; Mox Plant Case (Provisional Measures) ITLOS No 10 (2001) para. 82; Pulp Mills on the River Uruguay Case (Argentina/Uruguay) (Provisional Measures) (2006) ICJ Rep, para. 204 and the International Tribunal of the Law of the Sea, Advisory Opinion on Responsibilities and Obligations of States Sponsoring Persons and Entities with Respect to Activities in the Area, 1 February 2011, http://www.itlos.org/fileadmin/itlos/documents/cases/case_no_17/adv_op_010211.pdf (last accessed 26 May 2019), p. 44, para. 145.

¹ Areas Beyond National Jurisdiction

² These instruments include the regional seas conventions, the 1982 United Nations Convention on the Law of the Sea (LOS); the Protocol on Environmental Protection to the Antarctic Treaty (Madrid Protocol), 4 October 1991, 1998 ATS 6 (entered into force 14 January 1998); 1995 Agreement for the Implementation of the Provisions of the UN Convention on the Law of the Sea of 10 December 1982 relating to the Conservation and Management of Straddling Fish Stocks and Highly Migratory Fish Stocks, New York, 4 August 1995, 2167 UNTS 3 (entered into force 11 December 2001) (UN Fish Stocks Agreement or UNFSA); and the International Seabed

را مطلع نماید و برای جلوگیری یا کاهش اثرات آن تلاش کند. تعهد مندرج در کنوانسیون تنوع زیستی در اصول راهنما داوطلبانه بر ارزیابی اثرات زیست محیطی به تفصیل بیان شده است. در این اصول بر لزوم استفاده از معیارهای مرتبط با تنوع زیستی در روندهای غربالگری تاکید دارد و منعکس کننده بهترین رویه است. (Background Document to Decision VIII/28 of the Convention on Biological Diversity)

رویه به دانش دقیق از گونه ها، زیستگاه ها، اکوسیستم ها و ارتباط آن ها بر یک منطقه دریایی خاص متکی است. در نوامبر ۲۰۰۹ دبیرخانه کنوانسیون تنوع زیستی یک کارگاه آموزشی تخصصی درباره جنبه های علمی و فنی مرتبط با ارزیابی اثرات زیست محیطی در مناطق خارج از صلاحیت ملی برگزار کرد کارگاه بر مشکلات عملی بر سر راه ارزیابی اثرات زیست محیطی تاکید داشت. این مشکلات از جمله دوری دولت صاحب پرچم و صنعتی که این فعالیت ها را انجام می دهد از منطقه دریایی تحت تاثیر که روند مدیریت، کنترل، نظارت را دچار مشکل می کند. همچنین کارگاه بر لزوم ظرفیت سازی و انجام ارزیابی های چندجانبه تاکید کرد و بیان داشت ماهیت چندپارچه حقوق و سازمان های حاکم بر مناطق خارج از صلاحیت ملی، پیچیدگی هایی را ایجاد کرد که برای حل آن و حفظ تنوع زیستی، نیاز به همکاری تمام بازیگران است (Report of the Expert Workshop).

گزارش کارگاه مورد توجه دهمین کنفرانس اعضا کنوانسیون تنوع زیستی در سال ۲۰۱۰ قرار گرفت که توسعه اصول راهنما داوطلبانه را مورد تأیید قرار داد. پس از آن اصول راهنما برای تمام مناطق دریایی و ساحلی مورد استفاده قرار گرفت. (Decision X/29, 2011) سیس در یازدهمین کنفرانس اعضا در سال ۲۰۱۲ بر اهمیت این اصول برای ارزیابی اثرات زیست محیطی کلیه فعالیت ها در مناطق خارج از صلاحیت ملی تاکید کرد (Decision XI/18, 2012).

- کنوانسیون حفظ گونه های مهاجر حیوانات وحشی

کنوانسیون حفظ گونه های مهاجر حیوانات وحشی به گونه هایی مربوط است که عمدتاً از مناطق خارج از صلاحیت ملی عبور می کنند. هدف کنوانسیون، حفظ گونه های مهاجر حیوانات وحشی از جمله گونه های دریایی خاص مثل پستانداران دریایی و مرغان دریایی است که در مناطق دریایی داخل و خارج از صلاحیت ملی مهاجرت می کنند. مطابق این هدف، اعضا متعهد می شوند از فعالیت هایی که مانع جدی بر سر راه مهاجرت این گونه ها ایجاد می کند، خودداری کنند. در قطعنامه ۷،۲ مصوب ۸ سپتامبر ۲۰۰۲، درباره ارزیابی اثرات و گونه های مهاجر، کنفرانس اعضا دولت ها را موظف کرد تا ارزیابی اثرات زیست محیطی را بر الگوهای مهاجرت در نظر بگیرند به تفصیل درباره تعهد بر ارزیابی زیست محیطی فعالیت های انسانی بر گونه های مهاجر دریا صحبت شد.

موافقتنامه ۲۰۰۱ برای حفظ آلبارتوس و مرغ طوفان در ضمیمه ۳ خود بیان کرد که اعضا باید قبل از تصمیم گیری، اثرات بالقوه برنامه ها، پروژه ها و خط مشی ها را بر حفظ این گونه ها در نظر بگیرند. موافقتنامه ۱۹۹۶ درباره حفظ پستانداران دریایی سیاه، دریای مدیترانه و منطقه آتلانتیک، بسیار دقیق تر است و از دولت ها می خواهد به منظور یافتن مبنایی برای تأیید یا رد فعالیت هایشان نظیر ماهیگیری، گردشگری و بهره برداری، اثرات زیست محیطی را ارزیابی کنند. در قطعنامه شماره ۴ در ۱۲ دسامبر ۲۰۰۶^۱ از دولت ها

اصول برنامه محیط زیست ملل متحد در سال ۱۹۸۷، از اولین برنامه های جهانی برای اهداف و رویه های ارزیابی اثرات زیست محیطی است. (UNEP Principles) در این اصول، یک مدل پذیرفته شده بین المللی عرضه شد که حداقل پیش شرط های لازم برای ارزیابی موثر را دارا باشد. اصل یک بیان می دارد که ارزیابی اثرات زیست محیطی باید اطلاعاتی از فعالیت پیشنهادی، تأثیرات بالقوه بر محیط زیست، اطلاعات ضروری برای تعیین و ارزیابی اثرات زیست محیطی، جایگزین های عملی، ارزیابی اثرات مستقیم، غیرمستقیم، طولانی مدت و کوتاه مدت را در بردارد و شرحی از اقدامات ممکن در کاهش اثرات مخرب زیست محیطی فعالیت ها نیز ارائه دهد. در نهایت باید خلاصه های اطلاعاتی و عدم قطعیتی که ممکن است با آن مواجهه شود و بر محیط زیست سایر دولت ها و مناطق خارج از صلاحیت ملی تأثیر گذارد را تشریح کند. تعهد کلی مشورت با ذینفعان قبل از تصمیم گیری در اصل هفت مورد تأکید قرار گرفته است. مطابق اصل هفت، دولت ها، افراد عمومی، متخصصان در گرایش های مرتبط باید اجازه داشته باشند که در فرصت مقتضی درباره ارزیابی اثرات زیست محیطی اظهار نظر کنند. فعالیت هایی که مناطق دریایی خارج از حوزه صلاحیت ملی را تحت تاثیر قرار می دهد، سوال اصلی این است که چه کسی صلاحیت دارد تا ذینفعان در این منطقه را تعیین کند و چه سازمان های ملی، جهانی و منطقه ای مسئول ساماندهی این مشورت ها هستند. این اصول شامل رویکرد بهترین ارزیابی و تلاش (Due diligence) است که مطابق آن دولت متقاضی باید اثرات بالقوه فعالیت خود را به طور بایسته ارزیابی کند. اگر ارزیابی آسیب های مهمی بر محیط دریایی وارد کند مطابق تکلیف حقوق بین الملل بر جلوگیری از آسیب های فرامرزی مندرج در اصل ۲۱ اعلامیه استکهلم و اصل ۲ اعلامیه ریو که در نظریه مشورتی دیوان بین المللی دادگستری در قضیه مشروعیت تهدید و استفاده از سلاح هسته ای نیز تأیید شد، (International Court of Justice, 1996) دولتی که چنین ارزیابی را انجام می دهد متعهد است ورود ضرر را کاهش دهد یا از آغاز فعالیت خودداری کند (Craik, 2008).

کنوانسیون تنوع زیستی

کنوانسیون تنوع زیستی میان تعهد دولت های عضو به حفظ تنوع زیستی از جمله تنوع زیستی دریایی و ارزیابی اثرات زیست محیطی ارتباط برقرار کرد. اعضا باید با هدف جلوگیری یا کاهش چنین اثراتی درباره ارزیابی اثرات زیست محیطی فعالیت ها که ممکن است اثر مخرب بر تنوع زیستی داشته باشد، اقدامات مقتضی به عمل آورند. (CBD, Art. 14) فعالیت هایی که احتمال تأثیر مخرب بر حفظ و استفاده پایدار از تنوع زیستی دارند باید از طریق نمونه گیری یا سایر تکنیک ها مورد ارزیابی قرار گیرند. چنین تعهدی بر تمامی فعالیت هایی که تحت صلاحیت و کنترل دولت ها انجام می شود، حاکم خواهد بود صرف نظر از اینکه اثرات آن در خشکی یا دریا واقع شود. اهمیت اصلی همکاری میان دولت ها در کاهش اثرات منفی بر تنوع زیستی در مناطق خارج از صلاحیت ملی و نقاط فرامرزی است که در بند ۱ ماده ۱۴ مورد تأکید قرار گرفت. این بند از اعضا می خواهد با مبادله اطلاعات، مشورت، کنترل بر فعالیت های تحت صلاحیت خود و اطلاع رسانی متقابل برای تحقق هدف مزبور همکاری کنند. در هنگامی که فعالیت تحت صلاحیت یک دولت بر تنوع زیستی مناطق تحت صلاحیت سایر دولت ها یا مناطق خارج از صلاحیت ملی، خطر شدید ایجاد می کند، دولت موظف است سایر دولت های درگیر

signature 17 March 1992, entered into force 29 March 1994) 1772 UNTS 217 (ASCOBANS).

¹ Agreement on the Conservation of Small Cetaceans of the Baltic, North East Atlantic, Irish and North Seas (opened for

رسانی و مشاوره در هنگامی که فعالیت‌ها ممکن است اثر مخرب بر مناطق خارج از صلاحیت ملی داشته باشد، اشاره می‌کند. در بند ۳ ماده ۴ آمده: اعضا در مواقعی که فعالیت‌های تحت صلاحیت یا کنترل آن‌ها ممکن است بر محیط زیست دریایی سایر دولت‌ها یا مناطق خارج از صلاحیت ملی، اثر مخرب داشته باشد، باید موجبات ارتقای همکاری از طریق اطلاع‌رسانی، مبادله اطلاعات و مشاوره را فراهم کنند.

این مقررات بر تکلیف اجباری اعضا در حفاظت از محیط زیست دریایی در مناطق خارج از صلاحیت ملی تأکید کرد. کمیسیون OSPAR که به منظور اجرای کنوانسیون ۱۹۹۲ حمایت از محیط زیست دریایی آتلانتیک شمال شرقی، پایه‌گذاری شد، در راستای ترتیبات جمعی میان مقامات منطقه‌ای و جهانی به منظور ارزیابی اثرات زیست‌محیطی، در تلاش است. اجلاس وزاری امور خارجه OSPAR در ۲۰۱۰، شش منطقه حفاظت دریایی در مناطق خارج از صلاحیت ملی، تعیین کرد. OSPAR ارتباط خود را با سازمان‌های جهانی و منطقه‌ای نظیر مقام بین‌المللی بستر دریا، سازمان بین‌المللی دریانوردی، کمیسیون ماهیگیری آتلانتیک شمال شرقی، ادامه داد تا فعالیت‌هایی نظیر کشتیرانی، ماهیگیری و بهره‌برداری از بستر دریا را مدیریت کند (Nordheim, 2011).

- پروتکل حمایت از محیط زیست منضم به معاهده قطب جنوب (پروتکل مادرید)

معیار غربالگری فعالیت‌ها برای ارزیابی اثرات زیست‌محیطی که مطابق پروتکل مادرید منضم به معاهده قطب جنوب اعمال می‌شود، بسیار پیچیده‌تر و چندلایه‌تر از سایر اسناد بین‌المللی است که صریحاً بر مناطق خارج از صلاحیت ملی اعمال می‌شود. روند غربالگری سه مرحله دارد: ارزیابی اولیه، ارزیابی زیست‌محیطی ابتدایی و ارزیابی زیست‌محیطی جامع (Bastmeijer, 2008). ارزیابی اولیه برای تمامی فعالیت‌های مندرج در پروتکل، در سطح ملی انجام می‌شود. اگر فعالیت صرفاً اثر کوچک و ناپایدار داشته باشد، ارزیابی زیست‌محیطی اولیه انجام می‌شود و اگر اثر آن چیزی بیشتر از تاثیر ناپایدار و کوچک باشد، ارزیابی زیست‌محیطی جامع انجام خواهد شد. تمامی فعالیت‌ها در سطح دولتی و غیردولتی که در منطقه معاهده قطب جنوب انجام می‌شوند، جز این مقررات هستند به استثناء ماهیگیری، صید نهنگ آبی، صید خوک آبی و عملیات اورژانسی که تحت پوشش سایر اسناد بین‌المللی قرار می‌گیرند.

- کنوانسیون بخارست

این کنوانسیون که در سال ۱۹۹۲ برای حفاظت از دریای سیاه در برابر آلودگی تدوین شد، در ماده ۱۵ خود از همکاری فنی و علمی و نظارت خبر داد. مطابق این کنوانسیون، اعضا باید در انجام تحقیقات علمی با هدف حفاظت از محیط زیست دریای سیاه همکاری کنند و باید متعهد شوند که در صورت

خواسته شد تا اثر مخرب صدا، وسایل نقلیه و سایر اختلالات را بر پستانداران کوچک دریایی در نظر گیرند.

۱.۱ تصمیمات دیوان‌های بین‌المللی

روند ارزیابی زیست‌محیطی یکی از ابزارهایی است که دولت‌ها به وسیله آن می‌توانند طیف وسیعی از اصول حقوق بین‌الملل محیط زیست را اجرا کنند. این ارزیابی نقش مهمی در بری‌الذمه کردن دولت‌ها در تعهد به جلوگیری از خسارات فرامرزی، اتخاذ رویکرد احتیاطی و پیشبرد توسعه پایدار دارد. جایگاه ارزیابی اثرات زیست‌محیطی در حقوق بین‌الملل رویه‌ای در تعدادی از آرای اخیر دیوان بین‌المللی دادگستری و نظریه مشورتی دیوان بین‌المللی حقوق دریاهای مطرح شده است. در قضیه Cabcikovo - Nagymaros، دیوان بین‌المللی دادگستری، ارزیابی، اطلاع‌رسانی و مشورت را از عناصر ارزیابی اثرات زیست‌محیطی دانست که گام مهم در تعهد دولت‌ها برای جلوگیری از آسیب فرامرزی و مفهوم توسعه پایدار است.^۱ در پرونده کارخانه خمیر کاغذ، دیوان بیان کرد که اکنون طبق قواعد عام حقوق بین‌الملل، هنگامی که فعالیت‌های صنعتی ممکن است بر منابع مشترک یا آن سوی مرزها، اثر مخرب داشته باشد، ارزیابی اثرات زیست‌محیطی به عنوان پیش شرط باید در نظر گرفته شود.^۲ در پرونده ماکس پلانک، دیوان بین‌المللی حقوق دریاهای نتیجه گرفت که انگلیس تعهد خود را مطابق با ماده ۲۰۶ کنوانسیون حقوق بین‌الملل دریاهای نقض کرد چرا که ارزیابی کافی برای تعیین اثر سوخت هسته‌ای بر محیط زیست دریایی واقع در دریای ایرلند، انجام نداد.^۳ نظریه مشورتی شعبه اختلافات بستر دیوان بین‌المللی حقوق دریاهای در سال ۲۰۱۱ با موضوع مسئولیت‌ها و تعهدات دولت‌های حامی بر جایگاه حقوق بین‌الملل عرفی در ارزیابی اثرات زیست‌محیطی فعالیت‌هایی که بر محیط زیست دریایی حتی در مناطق خارج از صلاحیت ملی تاثیر دارند، صحنه گذارد.^۴

۲. چارچوب‌های منطقه‌ای برای ارزیابی اثرات زیست‌محیطی

در مناطق خارج از حوزه صلاحیت ملی

در اکثر موافقتنامه‌های دریایی منطقه‌ای، تعهدات وسیعی درباره ارزیابی زیست‌محیطی وجود دارد اما تعداد کمی از آن‌ها، حمایت‌های زیست‌محیطی خاص برای مناطق خارج از حوزه صلاحیت ملی دارند.^۵ اعضا چنین موافقتنامه‌هایی برای توسعه دستورالعمل‌های ارزیابی اثرات زیست‌محیطی، قانونگذاری و روندهایی که اثرات مخرب را کاهش دهد، از طریق همکاری با سازمان‌های بین‌المللی و منطقه‌ای صالح، مسئول هستند. اشکال متفاوتی از تکلیف به مشاوره و اطلاع‌رسانی در کنوانسیون‌های منطقه‌ای مختلف به چشم می‌خورد اما اغلب آن‌ها به جای آن که دولت‌ها را ملزم کنند، صرفاً یک تجویز بی‌قاعده هستند. کنوانسیون ۱۹۹۵ حمایت از محیط زیست دریایی و مناطق ساحلی دریای مدیترانه (کنوانسیون بارسلونا) به لزوم اطلاع

⁵ The scope of application of the 1986 Convention for the Protection of the Natural Resources and Environment of the South Pacific Region (Noumea Convention), the 1992 Convention for the Protection of the Marine Environment of the North-east Atlantic (OSPAR Convention) and the 1995 Convention for the Protection of the Marine Environment and the Coastal Region of the Mediterranean (Barcelona Convention) extend to ABNJ.

¹ Gabcikovo-Nagymaros Project (Hungary/Slovakia) (1997) ICJ Rep 7, para. 141

² Pulp Mills on the River Uruguay Case (Argentina/Uruguay) (Provisional Measures) (2006) ICJ Rep, para. 204.

³ Mox Plant Case (Provisional Measures) ITLOS No. 10 (2001), para. 82

⁴ International Tribunal of the Law of the Sea, Advisory Opinion on Responsibilities and Obligations of States Sponsoring Persons and Entities with Respect to Activities in the Area, 1 February 2011, 44, para. 145, http://www.itlos.org/fileadmin/itlos/documents/cases/case_no_17/adv_op_010211.pdf.

صحبت کردند. نمایندگان دولت ها بر وضعیت کنونی ارزیابی زیست محیطی پرداختند و ظرفیت بالقوه سند جدید در توسعه فعالیت های جدید در مناطق خارج از صلاحیت ملی را مورد بحث قرار دادند. گروه کاری تنوع زیستی در مناطق خارج از صلاحیت ملی، دلایلی را برای گنجاندن ارزیابی اثرات زیست محیطی به عنوان یکی از عناصر اصلی موافقتنامه حفظ و استفاده پایدار از تنوع زیستی دریایی در مناطق خارج از حوزه صلاحیت ملی، ارائه داد. (UN Doc A/66/119, 2011) دلیل اصلی، هدف قرار دادن فعالیت هایی نظیر استخراج مواد ژنتیک و مهندسی زیستی دریایی است که پیش از این در روند ارزیابی اثرات زیست محیطی نبودند. دلیل دیگر، ایجاد استانداردهای بهترین رویه برای ارزیابی اثرات زیست محیطی در مناطق خارج از صلاحیت ملی است جایی که دانش علمی تنوع زیستی دریایی هنوز نوپا و نوظهور است. مجمع عمومی سازمان ملل متحد در سال ۲۰۱۵ قطعنامه ۶۹/۲۹۲ را برای ایجاد سند قانونی الزام آور مطابق کنوانسیون حقوق دریاهای مبنی بر حفظ و استفاده پایدار از تنوع زیستی دریایی در مناطق خارج از حوزه صلاحیت ملی تصویب کرد. این قطعنامه تاریخی، یک فرصت مهم برای حفاظت از محیط زیست دریایی و منابع زنده موجود در آن از طریق ارزیابی اثرات زیست محیطی فراهم می آورد. سند جدید می تواند با گنجاندن عناصر ارزیابی اثرات زیست محیطی در چارچوب یک موافقتنامه اجرایی پاسخ مناسب به خلا موجود باشد. در ذیل مؤلفه های اصلی روند ارزیابی اثرات زیست محیطی مورد بررسی قرار می گیرد (Craik, 2008).

غربالگری در روند ارزیابی اثرات زیست محیطی تعیین می کند که آیا این فعالیت خاص باید موضوع ارزیابی اثرات زیست محیطی قرار گیرد یا خیر. آستانه اثرات مهم بر محیط زیست به عنوان عامل تعیین کننده در این ارزیابی، مقبولیت وسیعی در اسناد جهانی، منطقه ای و همچنین قوانین ملی دارد. پروتکل زیست محیطی قطب جنوب (پروتکل مادرید) استثنای مهمی است که در آن روند غربالگری شامل سه مرحله است: ارزیابی مقدماتی، ارزیابی زیست محیطی اولیه و ارزیابی زیست محیطی جامع که پیش تر درباره آن توضیح داده شد. این امر یک گزینه بالقوه برای غربالگری در مناطق خارج از صلاحیت ملی به ویژه برای فعالیت هایی است که در مناطق حساس نظیر زیست بوم های دریایی آسیب پذیر و مناطق با اهمیت اکولوژیک و بیولوژیک رخ می دهند. علاوه بر معیار آستانه، بسیاری از نظام های ارزیابی اثرات زیست محیطی، فعالیت هایی را که باید خود به خود موضوع ارزیابی زیست محیطی قرار گیرند و معیاری که باید برای ارزیابی سایر فعالیت ها استفاده شود را تعیین کردند. (Ibid) لیست چنین فعالیت هایی در مناطق خارج از صلاحیت ملی شامل ماهیگیری از بستر، آبی پروری، دفع زباله، مهندسی زیستی دریایی، تولید هیدروکربن دریایی، استخراج مواد ژنتیک، تحقیقات علمی دریایی، کابل گذاری و لوله گذاری دریایی، انتقال آب مقطر، سفرهای گردشگری به اعماق و تولید انرژی در اقیانوس است. معیاری که به دولت ها کمک می کند که چه فعالیت های دیگری موضوع ارزیابی زیست محیطی هستند، (Voluntary Guidelines on Biodiversity-Inclusive Impact Assessment, 2012) در اصول راهنما داوطلبانه کنوانسیون تنوع زیستی آمده است. چه فعالیت پیشنهادی در منطقه ای با حساسیت زیست محیطی خاص یا نزدیک آن واقع شود یا فعالیت مورد نظر مستقیماً بر محیط بیوفیزیک تأثیر گذارد یا به طور غیر مستقیم به گونه ای باشد که خطر انقراض ژنوتایپ ها، ارقام، تنوع ها، جمعیت گونه ها یا تخریب زیستگاه ها و زیست بوم را در پی داشته باشد، این ارزیابی باید انجام شود. علاوه بر این اگر فعالیت مورد نظر از حداکثر ظرفیت مقاومت زیست بوم یا حداکثر سطح توزیع

اقتضا، تحقیقات علمی مشترک داشته و اطلاعات علمی و داده های مرتبط را مبادله کنند.

ساختارهای حکمرانی که ارزیابی زیست محیطی را در مناطق دریایی پی ریزی می کنند، مستقیماً به مسئله صلاحیت بر دریا و مناطق مختلف دریایی مطرح در کنوانسیون مرتبط هستند. توانایی دولت ها در اجرای این تعهد در مناطق خارج از صلاحیت ملی به مشارکت دولت صاحب پرچم با سازمان ها و سازوکارهایی است که برای ارزیابی زیست محیطی در مناطق خارج از صلاحیت ملی، پایه گذاری شده است. فقدان نظام یکپارچه حکمرانی زیست محیطی در مناطق خارج از صلاحیت ملی، مشکلات قابل توجهی را برای ارزیابی جامع اثرات زیست محیطی در مناطق وسیعی از اقیانوس ایجاد کرده است. شکل غالب صلاحیت در مناطق خارج از صلاحیت ملی، صلاحیت دولت صاحب پرچم است. کشتیرانی در مناطق خارج از صلاحیت ملی، بیش از آن که تحت صلاحیت رکن جهانی و منطقه ای باشد، به قدرت دولت صاحب پرچم مرتبط است. این امر در سطوح مختلف مطابقت با استانداردهای زیست محیطی، خودنمایی می کند. بسیاری از مراحل در روند ارزیابی اثرات زیست محیطی نیازمند مقامات هماهنگ کننده هستند که فقدان آن در قواعد حاکم بر فعالیت های خارج از حوزه صلاحیت ملی، مشهود است. این مراحل شامل غربالگری اولیه به منظور تعیین این که کدام فعالیت باید موضوع ارزیابی زیست محیطی باشد، دامنه، اطلاع رسانی عمومی، روندهای مشاوره، مرحله تصمیم گیری بعد از ارزیابی اثرات زیست محیطی و نظارت مداوم بر ارزیابی اثرات زیست محیطی است.

۳. ابتکارات جهانی برای ایجاد نظام بین المللی ارزیابی اثرات

زیست محیطی در مناطق خارج از حوزه صلاحیت ملی

از شروع روند در سال ۲۰۰۵ که گروه کاری غیررسمی ویژه مجمع عمومی سازمان ملل متحد موضوع مطالعه درباره حفاظت و استفاده پایدار از تنوع زیستی دریایی در مناطق خارج از صلاحیت ملی را مطرح کرد، مساله ارزیابی اثرات زیست محیطی فعالیت هایی که مناطق دریایی را در خارج از حوزه صلاحیت ملی تحت تأثیر قرار می دهند، مورد توجه این گروه بود. در ۲۰۱۱ از مجمع عمومی خواستند تا کار تدوین چارچوب های قانونی برای حفظ و استفاده پایدار از محیط زیست دریایی در مناطق خارج از حوزه صلاحیت ملی، شروع شود و مجمع به اجرایی شدن اسناد موجود و توسعه موافقتنامه های چندجانبه جدید مطابق با کنوانسیون حقوق دریاهای بپردازد و موضوعاتی نظیر ارزیابی اثرات زیست محیطی در دستور کار قرار گیرد. (Letter from the Co-Chairs of the Ad Hoc Open-ended Informal Working Group, 2011) مجمع عمومی در قطعنامه سالانه اقیانوس ها و حقوق بین الملل دریاهای در ۲۴ دسامبر ۲۰۱۱، توصیه گروه کاری را تأیید کرد (UN Doc. A/RES/66/231, 2011) توصیه حمایت از آغاز روند ایجاد موافقتنامه اجرایی مطابق کنوانسیون حقوق بین الملل دریاهای توسط کنفرانس توسعه پایدار سازمان ملل (ریو ۲۰۰۲) نیز مورد تأیید قرار گرفت. این تعهد در شصت و هفتمین جلسه مجمع عمومی یادآوری شد (UN Doc. A/RES/67/78, 2012) و در ششمین جلسه گروه کاری در ۲۰۱۳ مجدداً تأیید شد (UN Doc. A/68/399, 2013) این روند منجر به برگزاری سه جلسه درباره مولفه ها، حدود و امکان ایجاد سند جدید در آوریل ۲۰۱۴، ژوئن ۲۰۱۴ و ژانویه ۲۰۱۵ شد. در دو جلسه اول اعضا به نقش مولفه ارزیابی در سند جدید پرداختند و هیچ صحبتی درباره جزئیات این مولفه نشد چرا که از رویکرد برخی نمایندگان دولت ها واهمه داشتند و در آن مرحله صرفاً درباره این موضوع که آیا باید سند جدید تدوین شود یا خیر

مجاز منابع، جمعیت یا زیست بوم تجاوز کند و یا فعالیت پیشنهادی اثر مخرب و پیچیده ای بر گونه‌های بارزش یا ریزاندامگان داشته باشد. هنگامی که ضرورت ارزیابی اثرات زیست محیطی مورد تایید قرار گرفت، این روند تعیین می‌کند که تمرکز، عمق و شرایط ارجاع برای ارزیابی اثرات زیست محیطی به چه صورت باشد. هدف اصلی این روند آن است که مسایل مربوط به فعالیت پیشنهادی را مشخص کند تا دریا به کد یک احتمال بیشترین تاثیر بر محیط زیست دارد و چاره‌ای برای جلوگیری، کاهش یا جبران اثرات مخرب بر محیط زیست، پیشنهاد کند. محتوای گزارش ارزیابی اثرات زیست محیطی بر مبنای این عناصر است. مرحله ارزیابی اثرات زیست محیطی فعالیت‌هایی که در مناطق خارج از حوزه صلاحیت ملی با موضوعات مشابه رخ می‌دهند، می‌تواند بررسی اثرات بر منافع مشترک جامعه بین‌المللی نظیر پایداری طولانی مدت منابع دریایی، تحقیقات علمی دریایی مداوم و ثبات آب و هوای جهانی را در برگیرد. بیانیه ارزیابی اثرات که عموماً توسط متقاضیان فعالیت آماده می‌شود، مبنایی را برای تصمیمات متعاقب مقامات ایجاد می‌کند که آیا یک فعالیت باید ادامه یابد و در این صورت چه شرایطی باید بر آن تحمیل شود. عناصر بالقوه یک بیانیه برای فعالیت‌های پیشنهادی در مناطق خارج از حوزه صلاحیت ملی شامل شرحی از هدف، محل، مدت و شدت فعالیت پیشنهادی است سایر عناصر می‌تواند شامل توصیفی از برنامه اقیانوس‌شناسی و مطالعات خط مبدأ زیست محیطی باشد که امکان ارزیابی اثرات زیست محیطی را فراهم می‌سازد. در این گزارش باید درباره تاثیر فعالیت پیشنهادی بر تنوع زیستی، راهکارهای عملی، ارزیابی اثرات بالقوه فعالیت و راهکارها، اثرات مستقیم، غیرمستقیم، کوتاه مدت، طولانی مدت، فردی و جمعی آن‌ها صحبت کرد. همچنین گزارش می‌تواند دربردارنده شرحی از تغییرات بیوفیزیکی باشد که در نتیجه فعالیت مورد نظر رخ می‌دهد. در مشورت با رکن مشورتی فنی و علمی کنفرانس اعضا، موافقتنامه اجرائی می‌تواند خدمات زیست بوم و ارزشی که بر جامعه بین‌المللی دارد را تعیین کند. توجه به تاثیرات فعالیت در ایجاد مانع برای مهاجرت، تاثیرات فرامرزی بر گونه‌های مهاجر یا الگوهای مهاجرت در گزارش، بسیار مفید خواهد بود. همچنین گزارش باید راهکار لازم برای تنوع زیستی از دست رفته و بازیابی آن را در بر داشته باشد. عناصر بیشتری که باید مورد توجه قرار گیرد در مشورت با پنل بین‌الدولی تغییرات آب و هوایی درباره احتمال تاثیر مثبت یا منفی فعالیت بر آب و هوای جهانی است که در آن اطلاعات، روش‌ها و فرضیه‌های استفاده شده برای پیش‌بینی، درج می‌شود. تکلیف به اطلاع‌رسانی و مشورت با گروه‌های تحت تاثیر، مولفه جدایی‌ناپذیر از روند اثرات زیست محیطی در سطح ملی و فرامرزی است. تعهد کلی برای اطلاع‌رسانی و مشورت برگرفته از تکلیف حقوق بین‌الملل به همکاری که در بسیاری از اسناد آمده، می‌تواند بر فعالیت‌های خارج از حوزه صلاحیت ملی نیز بار شود. هنگامی که اطلاعات لازم تهیه شد، متقاضی فعالیت باید به عنوان بخشی از روند ارزیابی اثرات زیست محیطی، کار اطلاع‌رسانی و مشاوره با دولت‌ها، سازمان‌های بین‌المللی و منطقه‌ای، سازمان‌های غیردولتی و صنعت شروع کند. بنابراین قبل از اینکه درباره اجرای فعالیت و شرایط آن تصمیمی گرفته شود، گروه‌های مذکور فرصت اظهارنظر دارند. به منظور مساعدت بیشتر، دولت‌ها تشویق می‌شوند تا درباره فعالیت‌هایی که در مناطق تحت صلاحیت خود انجام می‌دهند و ممکن است بر تنوع زیستی مناطق خارج از صلاحیت ملی آن‌ها تاثیر بگذارد به سایر دولت‌ها و سازمان‌های بین‌المللی صالح اطلاع‌رسانی کنند. در اکثر نظام‌های ارزیابی اثرات زیست محیطی، تعهد به تصمیم‌گیری نهایی یکی از بخش‌های مهم است

نتیجه‌گیری

مناطق خارج از حوزه صلاحیت ملی شامل دریای آزاد و بستر و زیر بستر دریا، دو سوم اقیانوس‌ها را در بر می‌گیرند. تنوع زیستی در این مناطق، گونه‌های دریایی و زیستگاه‌ها بسیار تحت فشار هستند. در عین حال که پیشرفت فناوری، فرصت‌های بیشتری برای دسترسی به منابع در دریای آزاد و بستر دریا فراهم می‌آورد، تهدیدات محیط دریایی و تنوع موجود در آن نیز افزایش می‌یابد. فعالیت‌های انسانی در چند سال اخیر منجر شد که بیشتر خدمات زیست بوم دریایی آسیب ببینند بنابراین توقف تخریب تنوع زیستی دریایی برای نسل حاضر و آینده یک امر ضروری است. مناطق خارج از حوزه صلاحیت ملی به یک دولت خاص متعلق نیست بلکه مطابق کنوانسیون حقوق دریاهای توسط چارچوب‌های حکمرانی جهانی مدیریت می‌شوند اما در این میان خلأهایی از جمله فقدان مقررات جهانی برای ارزیابی اثرات زیست محیطی وجود دارد. تعهد به ارزیابی اثر زیست محیطی فعالیت‌های انسانی و کاهش اثرات مخرب به منظور مبارزه با تهدیداتی که تنوع زیستی را در مناطق خارج از حوزه صلاحیت ملی هدف قرار می‌دهد، همانند مناطق دریایی تحت صلاحیت ملی مهم و اساسی است. در حالی که چارچوب‌های قانونی و سازمانی برای ارزیابی زیست محیطی مناطق دریایی تحت صلاحیت ملی در بسیاری از قوانین ملی وجود دارد اما سازوکار جمعی برای تحقق چنین مهمی در مناطق خارج از حوزه صلاحیت ملی کماکان چندپارچه و توسعه نیافته است. ایجاد چنین حکمرانی در مناطق خارج از صلاحیت ملی به دلیل دخالت عوامل مختلف بسیار پیچیده است. جامعه بین‌المللی برای حل این مسئله در ژوئن ۲۰۱۵ بعد از یک دهه فعالیت گروه کاری مجمع عمومی سازمان ملل، قطعنامه ۶۹/۲۹۲ را برای ایجاد سند الزام آور قانونی در حفاظت و استفاده پایدار از تنوع زیستی دریایی در مناطق خارج از حوزه صلاحیت ملی به تصویب مجمع عمومی رساند. مذاکرات مجمع عمومی با هدف ایجاد یک موافقتنامه بین‌المللی برای حفاظت و استفاده پایدار تنوع زیستی دریایی در مناطق خارج از حوزه صلاحیت ملی، فرصتی را فراهم می‌آورد که این مهم تحقق پذیرد. نظام ارزیابی اثرات زیست محیطی در مناطق خارج از حوزه صلاحیت ملی مجالی است که منافع مشترک جامعه بین‌المللی در حفظ و استفاده پایدار تنوع زیستی، مورد توجه قرار گیرد. در این روند بدون اینکه ارزیابی اثرات

استفاده پایدار از تنوع زیستی استفاده شود. هرچند چالش های مهم در چگونگی اجرای آن انکار نشدنی است.

زیست محیطی مانعی برای فعالیت های خاص باشد، استانداردهایی وضع می شود تا فعالیت هایی که امکان آسیب اساسی به محیط زیست دریایی دارند، ممنوع کند و به عنوان ابزار مدیریتی برای حل مشکلات مربوط به حفظ و

References

- Fedder, Bevis, Marine genetic resources, access and benefit sharing : legal and biological perspectives, London, Routledge, 2013
- Hassan, Daud, International marine environmental law and policy, London, Routledge, 2019
- J. Schoenbaum, Thomas, K. Young, Michael, International environmental law : cases, materials, and problems, New York, Carolina Academic Pr; 3 edition, 2017
- R. McManis, Charles, Ong Burton, Handbook of Biodiversity and the Law, London, Routledge, 2017
- Henriksen, Tore, (2010) "Conservation and Sustainable Use of Arctic Marine Biodiversity: Challenges and Opportunities", Arctic Review on Law and Politics, vol. 1, 2
- Long, Ronán, Rodríguez Chaves, Mariamalia, (2016), "Anatomy of a new international instrument for marine biodiversity beyond national jurisdiction First impressions of the preparatory process", Lawtext publishing limited
- Merrie, Andrew et al. (2014), "An Ocean of Surprises- Trends in Human Use, Unexpected Dynamics and Governance Challenges in Areas Beyond National Jurisdiction.", Global Environmental Change, 27
- M. Gianni, D.E.J. Currie, S. Fuller, L. Speer, J. Ardron, B. Webber, M. Gibson, G. Roberts, K. Sack, S. Owen, A. Kavanagh, 'Unfinished business: a review of the implementation of the provisions of UNGA resolutions 61/105 and 64/72 related to the management of bottom fisheries in areas beyond national jurisdiction', Deep Sea Conservation Coalition, 2011
- Neil Craik, "The International Law of Environmental Impact Assessment", Cambridge University Press, 2008
- Peter J. Auster, Kristina Gjerde, Eric Heupel, Les Watling, Anthony Grehan and Alex David Rogers, 'Definition and Detection of Vulnerable Marine Ecosystems on the High Seas: Problems with the 'Move-on' Rule' (2011) 68(2) ICES Journal of Marine Science, 255.
- Warner, Robin, (2015) "Conserving marine biodiversity in areas beyond national jurisdiction: co-evolution and interaction with the law of the sea", The Oxford Handbook of the Law of the Sea
- W.L Steffen et al., (2004), Summary on "Global Change and the Earth System: A planet Under Pressure", IGBP Global change series
- Cases of international tribunals include Gabčíkovo Nagymaros Project (Hungary/Slovakia) (1997) Mox Plant Case (Provisional Measures) ITLOS No 10 (2001), Pulp Mills on the River Uruguay Case (Argentina/Uruguay) (Provisional Measures) (2006) ICJ Rep
- Convention for the Protection of the Marine Environment of the North-East Atlantic (OSPAR Convention) in high seas MPA designation in the north-east Atlantic
- Convention on the Prevention of Marine Pollution by Dumping of Wastes and Other Matter (opened for signature 29 December 1972, entered into force 30 August 1975) 11 International Legal Materials 1294 (London Convention).
- Convention on Biological Diversity, adopted 5 June 1992, in force 29 December 1993, 1760 UN Treaty Series
- Convention on the protection of the Black Sea against pollution, Bucharest, 21 April 1992 (Bucharest Convention)
- Declaration of the United Conference on the Human Environment, Stockholm, 16 June 1972 (1972) 11 International Legal Materials 1416
- International Court of Justice, Advisory Opinion on Legality of the Threat or Use of Nuclear Weapons, 8 July 1996
- International Tribunal of the Law of the Sea, Advisory Opinion on Responsibilities and Obligations of States Sponsoring Persons and Entities with Respect to Activities in the Area, 2011
- Protocol on Environmental Protection to the Antarctic Treaty (Madrid Protocol), 4 October 1991, 1998 ATS 6 (entered into force 14 January 1998)
- UN Co- Chairs of the Working Group of the Whole, "Summary of the First Global Integrated Marine Assessment," (First World Ocean Assessment), United Nations General Assembly Regular Process for Global Reporting and Assessment of the State of the Marine Environment, including Socio- economic Aspects (Regular Process), UN/ 70/112 (2015)
- Report of the Ad Hoc Open-ended Informal Working Group to study issues relating to the conservation and sustainable use of marine biological diversity beyond areas of national jurisdiction, (A/61/65)
- Report of the Preparatory Committee established by the General Assembly resolution 69/292: Development of an International Legally Binding Instrument under the United Nations Convention on the Law of the Sea on Conservation and Sustainable Use of Marine Biological Diversity of Areas Beyond National Jurisdiction (advance, unedited version). 2017.

Environmental Impact Assessment in Areas beyond National Jurisdiction
Kowsar Firouzpour 1*,
Department of Law, University of Tehran, Tehran, Iran

AUTHOR(S) BIOSKETCHES

Kowsar Firouzpour, Department of Law, University of Tehran, Tehran, Iran
kosar.f1990@gmail.com

HOW TO CITE THIS ARTICLE

Citation (Vancouver) Firouzpour K. Environmental Impact Assessment in Areas beyond National Jurisdiction. *J Oceanography*.2021;11(44):82-94.

 <http://doi.org/10.52547/joc.11.44.91>

 <http://joc.inio.ac.ir/article-1-1558-fa.html>

 <https://orcid.org/0000-0002-8311-5238>

COPYRIGHTS

©2021 The author(s). This is an open access article distributed under the terms of the Creative Commons Attribution (CC BY 4.0), which permits unrestricted use, distribution, and reproduction in any medium, as long as the original authors and source are cited. No permission is required from the authors or the publishers.